

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2021. Reformáció XXVII. évf., 3. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Túrmezei Erzsébet: A Wittenbergi oltárkép előtt

Turisták belépnek, kimennek...
Századok belépnek, kimennek...
Szép ősi templom, wittenbergi.
Új meg új gyülekezet zengi
dicséretét az Úristennek.

Messziről jött magyar zarándok,
áhitattal én is megállok.
Köbe, színebe dermedt zsoldárt,
gót íveket és szárnyasoltárt
csendes sorra megcsodálok.

Szószeiken áll a reformátor,
s valamit számonkér a mától.
Gyülekezete vele szemben
szavát issza, figyel csendben.
Tartása, arca nyugodt, bátor.

Középen általszegezett
Krisztus a megváltó kereszten.
Luthernek Biblián a balja,
és jobbkeze, kinyújtott karja
Krisztusra mutat ibletten.

Fénylik, ragyog a szárnyasoltár.
Ez vagy, Luther Márton! Ez voltál!
Ha így festett le jóbarátod,
így ismert, így hallott, így látott.
Krisztust hirdetted. Róla szóltál.

Századok belépnek, kimennek.
Múlt ad helyet ifjú jelennek.
Forrongó újban, mindig másban,
ezer meg ezer változásban
te megmaradsz mindig ilyennek.

Századok belépnek, kimennek,
te megmaradsz mindig ilyennek,
ugyanannak és soha másnak,
örök Krisztus-mutatásnak.
Hirdeted jövőnek, jelennek,

mának, holnapnak... jöhet más kor...
néha korszerűtlennek látszol
ezzel az örök mozdulattal.
De minket más ma sem vigasztal.
Te így vagy ma is – reformátor.

Hálás kegyelettel emlékezünk az előttünk járó cserkésztestvéreinkre.

„*A Mester itt van és hív téged*” (Jn 11,28)

Újjászületés – Megújulás – Reformáció

Olvasandó: János 3,1-21

Talán nem vagyunk messze az igazságtól, ha azt mondjuk, hogy a fenti fogalmaknak a jelentése nagyon közel állnak egymáshoz, szinte szinonimái egymásnak. Fontos leszögezni, hogy a Reformációt valami olyat követelt, ami már egyszer volt. Nem forradalmi újat, hanem kipróbáltan krisztusit, apostolit, az ősegyház mintájára. A megújulás is, miközben újról beszél, valahogy azt sugallja, hogy olyanná lenni, mint amilyen már egyszer volt. Nem más lesz, mint még soha, hanem más lesz a jelenhez képest olyan, amilyen valamikor már volt. Az újjászületés sem újrászületés, ami azt jelenti, hogy már egyszer megszületett. Akkor is jó volt, de időközben elromlott és oda a születés körüli állapotába kellene visszamenni. Csak egészen személyesen és önkritikusan hozom föl példának anyám esetét velem, aki, amikor kamaszkorba vagy felnőttkorba léptem, sokszor sóhajtott így: „Hol van az én okos kis Zolikám?!”. Visszasírta a 3-4 éves állapotomat, ami a maga helyén jobb volt, mint a későbbiekben.

Egy Nikodémus nevű ember megy titokban, éjszaka Jézushoz. Bizonyságot tesz róla, nem is tesz föl kérdést. De Jézus a szép szavak ellenére érzi a deficitet Nikodémus hitében és az újjászületés szükségességéről beszél. Nikodémus természetszerűen rákérdez arra, amit a test, beleértve az elmét, kérdez: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén?”. Jézus ekkor a lélek felé irányítja a figyelmet és immáron nem csak arról beszél, hogy nem látja az Isten országát, nem látja a valóságot, hanem hogy nem is mehet oda be. Lelki újjászületésről van szó tehát, amire persze a felszólítás szintén kérdéseket indukál: Hogyan? Jézus ekkor a Szentlélek titokzatos útjáról és munkájáról szól. Jézus most sem mond egyszerű, praktikus választ, hanem sokkal inkább bizonyosságot tesz saját magáról, mennybemeneteléről, ami az Isten emberek iránti szeretetét hirdeti: Jn 3,16!!! Ebből kiderül, hogy a Krisztusba vetett hit feltétlensége az újjászületésnek, megújulásnak és a Reformációnak a jele.

Nem elhanyagolható tény, hogy Nikodémus az éjszaka sötétségében megy Jézushoz, pedig Jézus maga a világosság. Szóval az első lépés az, hogy a Krisztus utáni vágyakozást nyíltan, őszintén és bátran éljük meg. A hitet a Szentlélek adja, amit nem tudunk befolyásolni, miként születésünket sem. De azzal ellentétben a nagy döntés rendelkezésünkre áll. Beleállok-e a Szentlélek szelébe, mint egy vitorla, s hagyom, hogy életemet irányítsa vagy keresem a szélárnyékot, ahol a magam régi, emberi és így veszendő életét élhetem. Tehát a Reformáció megújulás, újjászületés. Primer módon nem rajtunk múlik, de szekunder módon lehetünk mindennek akadályozói. Ebben van szabadságunk, méltóságunk, veszélyeztettségünk, de reménységünk és méltóságunk is.

dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

János bá' hazament

Már régen félreállt a Cserkészszövetség vezető és hangadó csoportjából, de egészen biztos, hogy cserkészként élt és cserkészként is hagyta itt e földi világot Szentváry-Lukács János mérnök-tanár.

A Magyar Érdemrend Lovagkereszt polgári tagozat kitüntetését vehette át magas színvonalú munkájáért 2017-ben Balog Zoltán miniszter adott át

rokkosan fellengzős megállapításokat, pláne elvárásokat a cserkészzel/cserkészekkel kapcsolatban. Távol állt tőle mindenfajta archaikus és modernista szörszálhasogatás/törvényeskedés, amely egyikétől sokat szenvedtünk a megelőző évtizedekben, a másikatól pedig a jelenben.

Szentváry-Lukács János ügyvezető elnök volt és főtitkár az MCSSZ-ben. Értékeket hordozott az ügyintézése és a titkári feladata során, amelyeket a saját tapasztalatán túl a múlt hőseiből és hőstetteiből nyert, például az első világháborús egyszerű katonák tetteiből, amelyről szóló könyvnek társszerzője volt. Műszaki műveltsége és képzettsége nem zavarta abban, hogy egy másik történelmi jellegű munkának is társszerzője legyen, amely a legitimista mozgalom elkötelezettjeiről szólt, IV. Károly aranyaskanttyús vitézei 1916 címmel.

Kompromisszummentesen vallotta Sík Sándor pedagógiai nézetét arról, hogy „a példa nevel”. Sokat beszélt arról a vezetőknek, hogy mutassunk jó példát. Abban az egyszerű dologban is, hogy nem dohányzunk, és ezzel jó példát mutatunk. Az értékek és az élet találkozásáért dolgozott a cserkészeten belül is. Búcsúztatóján többek között ez hangzott el: „Nagyszerű ember, kiváló pedagógus volt. Szakmai tanár-generációk tanultak nála például módszertant, oktatás technológiát és ezek révén emberséget. (...) A magyar érdemrend lovagkereszt polgári tagozat kitüntetésének birtokosa. (...) Földi utad véget ért, de igaz, hívő emberként Szent Pál nyomán büszkén elmondhatod: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam.”

Cserkészársaként, ha nem is feltétlenül ebben a fordításban, de Pál apostolnak ezekkel a szavaival búcsúzom tőle én is.

Korosztályomhoz tartozott, de nem ezért félszavakból értettük egymást, mert mindketten felhangok és alhangok nélkül dolgoztunk a magyar cserkészet újjáéledése és megerősödése érdekében. „Katolikus” volt, mint én is, mert nem a római jegyek süttöttek át ítéletein, szavain és tettein, hanem sokkal inkább Krisztus szeretete. Ismerte a világot, ismerte a 20. század utolsó két évtizedének sajátságait, hiszen mint egyetemi oktató számos formában találkozott az akkori magyar valósággal. A cserkészmunkában is az ebből fakadó józansággal szolgált. Sosem mondott, de talán nem is szívesen hallott barokkosan fellengzős megállapításokat, pláne elvárásokat a cserkészzel/cserkészekkel kapcsolatban. Távol állt tőle mindenfajta archaikus és modernista szörszálhasogatás/törvényeskedés, amely egyikétől sokat szenvedtünk a megelőző évtizedekben, a másikatól pedig a jelenben.

dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben

(Lk 1,80)

Növekedett és erősödött a mi hód cserkésztestünk is. Ezt onnan is tudjuk, hogy egy szép októberi szombaton a csapat egyik fele ismét szüretre érkezett Mohácsra. Mondhatnánk, hogy minden ugyanúgy zajlott, mint általában és a cserkésztestben konkrétan is, de ennél többről is kell szólnunk, mert a kiscserkészek egy évet növekedve testben és lélekben, összehasonlíthatatlanul lelkesebben és ügyesebben szedték a szőlőt, hordták a dézsába. Öröm volt látni mindenkit és büszkeség volt látni fejlődésüket. Emíliai és Cecília minthát ezt mondanák: Ugye milyen finom ez a szőlő? De a kép azt is üzeni, hogy milyen jó a mi Szőlősgazdánk, Aki idén is édes gyümölcscsel ajándékozott meg minket. Jó egy hónap múlva pedig a felnőtteket a kegyelem asztala köré hívja és várja, hogy teste és vére táplálja a mi a növekedésünket és erősödésünket. Isten áldja a Szőlősgazda gesztusát, és ez az áldás kísérfje a testben-lélekben erősödő cserkésztestünket is. BZ.

BI-PI idézetek a HIT aspektusából

Összegyűjtötte Vida Enikő, rajzot készítette az 1. idézethez Terdik Dávid Hód cserkészjelölt.

1. „A boldogság gyökere a hit, és ha boldogok és sikeresek akartok lenni, el kell szakadnotok a vallástalan vagányoktól és gyakorolni kell a hitet életetek során... Milyen sokan számon tartják Krisztus születését, és milyen kevesen vannak a követői! El tudom képzelni, hogy...egy ember lenéz a földre és a látvány miatt ateista lesz. De azt nem, hogy felnéz az égre éjszaka, és azt mondja, hogy nincs Isten...” (M. de Beaumont: A farkas, aki sohasem alszik; in. cs.kis-könyvtár: Bi-Pi tanítása, 76.o.)
2. „...A természetjárás...rávezeti őket az élet magasabb rendű élvezetére. Azon túl, hogy a Teremtőt csodálatos művén keresztül megismerik, ez az életöröm a vallásosság konkrét alapja, ha összekötjük az Ő akaratának mások szolgálatában való tevékeny végrehajtásával.” (Bi-Pi: A cserkészvezető, Bp.1992. 51.o.)
3. „Az őserdőben nem egy olyan embert ismertem meg, aki mélyen vallásos volt, pedig gyermekkorban nem kapott vallásos oktatást, de felismerte Isten létét abból, amit az Ő alkotásaiból és csodáiból látott a világban. Az ilyen ember rájön, hogy ő maga is része és tagja a teremtes csodálatos művének, de emberként többre hivatott a többi élőlénynél. Ugyanis értelmé van és képessége, hogy gyönyörködjék a szépségben, és jóakarata mások iránt, ami azt is jelenti, hogy Istentől van benne egy szikra.” (Bi-Pi: A boldogulás ösvényén, Bp. 2004. 170.o.)
4. „A teremtet Istent a legtöbb vallás felismeri; különbségeik ott kezdődnek, hogy miképpen fogják fel a Teremtőnek és az emberi léleknek egymáshoz való viszonyát.” (Bi-Pi: A boldogulás ösvényén, Bp. 2004. 170.o.)
5. „Úgy hiszem, hogyha mindenki tanulmányozná egy kicsit a testét és annak működését, a teremtet Istent csodálatos kezemunkájának remekművét ismerné fel, és rájönne, hogyan működteti ténylegesen Isten az ember testét és lelkét. (S ha azt látnád, amint néhányan közületek látták, hogy ezek az Isten által alkotott, csodálatos testek bonyolult, az életre pompásan alkalmas szervezetükkel összezúzódnak, szétroncsolódnak vagy megcsontkíttatnak emberkéz alkotta gránátoktól és lövedékektől, ember által vezényelt ütközetekben, emberi gonoszágok miatt, megérezné, hogy milyen gonosz és borzalmas dolog a háború.)” (Bi-Pi: A boldogulás ösvényén, Bp. 2004. 183.o.)

Egy esti áhítat a cserkész táborból

2021.08.03.

1 Mózes 37. része alapján (Biblia, magyarázó jegyzetekkel revidiált új fordítás 2014)

Ének: Tüzed Uram Jézus szítsd a szívemben...

Imádság...

Már nem tudom kitől, de hallottam és igaz, a mi családi gyakorlatunk is ezt mutatta.

A család első kisbabája születésénél, a fürdetéskor a szülők általános fertőtlenítést nagy előkészületeket végeznek, kéz, bútorok..., páratartalom mérés, stb. A második gyermeknél a szülők már engednek a szigorú szabályokból, a fő segédeszköz a vízhőmérő. A harmadik gyermeknél először a könyököt, utána a gyereket teszik a vízbe. A rutin, a sok tapasztalat, az idő múlása változtatja az embert. A szülők is idősebbek már, az életfelfogásuk is változik. S ez minden gyermek születésénél más. Más a hangsúlyos.

A tegnapi történetünkben, Jákób menekül a testvére elől. 20 év múlva hazatér, bocsánatot kér Ézsautól, aki már rég megbocsátott neki- **HISZEN TESTVÉREK.**

Jákóbnak ez idő alatt négy nőtől született 12 gyermeke. Más társadalmi szokások, törvények voltak abban az időben. A kedvenc feleségének soká lett gyermeke. József a későn született kedvenc gyermek, többször rossz híreket hordott a féltestvéreiről. Árulkodó volt – besúgója volt az apjának. DE az apa Jákób (csalót jelentett a név), Istentől új nevet kapott Izráel. Minden fiánál jobban szerette Józsefet, mert **ÖREG-KORBAN SZÜLETETT.** Egy tarka ruhát is csináltatott, „cifra ruhás Józsika” lett belőle. A testvérei, mert érezték a kivételezést, egy idő után meggyűlöltek, egy jó szót sem tudtak szólni hozzá. Megjelent a részrehajlás. Ahogy régen Jákób az anyjával kötött ki-mondatlan szövetséget, koalíciót, így történt ez egy generációval lejjebb is. Ezt tanulta, most ő is részrehajló lett. Ebből nagy bajok származtak.

Egyszer József álmot látott. Elmondta a testvéreinek. Az jó dolog ugye, ha a testvérek megosztják a gondolataikat? „Kévéket kötöttünk a mezőn, az én kévéim fölkeltek és állva is maradt, a ti kévéitek pedig körül álltak, és leborultak az én kévéim előtt.” (1 Mózes, 37;7)

Baj, hogy a testvérek meggyűlöltek az álom miatt, pedig az álomról nem tehet az ember. Ki van téve az érzelmi következményeinek, akár jó, akár rém álmok gyöttrik az embert. A bűn itt is megjelent. „Talán király akarsz lenni fölöttünk? Vagy uralkodni akarsz rajtunk? Még jobban meggyűlöltek az **ÁLMAIÉRT ÉS A BESZÉDÉÉRT.**” (8)

Álmodott még egyszer: és elmondta. Nem tanult senki az előző esetből. „Egyszer csak leborult előttem a nap, a hold és tizenegy csillag! Amikor ezt apjának és testvéreinek elmesélte, apja megdorgálta és ezt mondta neki: Miféle álmot láttál? Talán bizony járuljunk eléd, anyáddal és testvéreiddel együtt, hogy földre boruljunk előtted?” (10) „Ezért féltékenykedni kezdtek rá a testvérei. Apja pedig megjegyezte magának ezt a dolgot.” (11)

A prófécia, álom nagyon fontos volt, akkor még nem volt olyan írott igéje Istennek, amit naponta olvashatott volna. Bizony ez elkövetkezett, de ők ezt még akkor csak bo-

londságnak vélték. Egyszer a testvérek Sikemben apjuk nyáját legeltették. (12) Józsefnek szólt az apja, hogy menj el és „nézd meg, hogy vannak-e a testvéreid?” (14). Elment József a kis hercegi ruhájában, megkeresni a pásztor munkát végző, pásztori ruhában lévő testvéreket. „Amikor távolról meglátták, még mielőtt a közelükbe ért, megegyeztek egymás között, hogy megölik.” (18)

Látjátok és már én is látom, hogy egy kis kényeztetésből, egy kis személyválogatásból, egy kis féltékenységből, egy kis irigységből mi fejlődik ki. Pedig emberileg meg lehet érteni mindenkit külön-külön. Ma, ha pszichológushoz mentek volna, a mi akkor még nem volt, – minden szereplőt meg lehetett volna erősíteni, hogy neked igazad van...

Térjünk vissza: Azt mondták: Nézzétek a kis álomlátót. Gyertek öljük meg, dobjuk bele a kútba. Ruben a legnagyobb testvér mondta, hogy ne ontsatok vért – meg akarta menteni. Dobjátok bele a kútba, ami ki volt száradva, – így akarta visszajuttatni apjához. Amikor odaért József, lehúzták róla a tarka, cifra ruhát és bedobták a kútba. Ezután leültek enni – és tudtak – hát elgondolkodtató!

Jött egy karaván Egyiptomba tartott. Valamelyik testvér kitalálta: adjuk el – abból nagyobb hasznunk van. A többi testvér pedig hallgatott rá. Ruben akkor nem volt ott – nem tudott erről. A kereskedők elvitték az eladott testvért. A hercegi kényeztetésből-igazi rabszolgá lett. Micsoda lelki mélységbe esett József.

Amikor visszatért Ruben, József már nem volt ott. „Nincs meg a gyerek!” (30) Megszaggatta ruháját. A többiek fogták József ruháját, egy kecskebakot levágtak és a vérében mártották. Elvitték apjuknak ezzel az üzenettel. Nézd meg a fiad ruhája! Felismerte. – „Vadállat ette meg.” (33) megszaggatta ruháját és sokáig gyászolt. Az apa is **LELKI MÉLYSÉGBE** került. Józsefet pedig elvitték Potifárhoz a fáraó főemberének.

NAGY ISKOLA volt ez Józsefnek. A megaláztatás, elhagyatottság alatt Istenhez kiállthatott. Később egészen különleges utat járt be. Végül a fáraóhoz került. Alázattal Istent dicsőítő módon szolgált a szolgaságban. Már nem az volt, amikor gögösen járt-kelt otthon. **SZEMÉLYISÉG VÁLTOZÁSON** ment keresztül.

Láthatjuk, a kis dolgokból milyen nagy, nehéz dolgok nőttek ki. Nem mindegy Istennel vagy Isten nélkül élünk, érzünk. Jézus Krisztus azért jött, hogy rendezni tudjuk az elrontott dolgainkat Istennel, emberrel!

„Ma ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket!” (Zsid.3; 7-8)

Születetten képesek vagyunk ilyenekre, de Isten tud segíteni! Meg tud váltani, hogy a kis dolgok ne nőjenek nagygyá! S Ő szeretné, ha ebből a régi történetből tanulnál!

Nem tudom a történet melyik részénél tart az életed? DE, azt mondja az Úr. „Ha kiállt hozzám meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan és megdicsőítem őt.” (Zsolt. 91;15)

Ne várjad meg, hogy odakerülj! Kérd Jézust, hogy adjon újjászületett életet, s tanítson az Ő útján járni! „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához csak én által!” János 14;6

Hát legyen így, ámen!

Nagyné Kele Márta

Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4)

Buzdító ének a magyar Reformáció korából

Az alábbi két dallam ránézésre jelentős hasonlóságot mutat. A felsőre Kodály bukkant gyűjtőútjai során Székelydobón, 1910-ben. Az alsó – amint látjátok – Tinódi dallama az 1500-as évekből, tehát keletkezését illetően így kapcsolódik a Reformáció időszakához. (Nem mellesleg a szövegében is felfedezhetünk az ünnepünkhöz való illeszkedést.)

A dallami hasonlóság okán gondolkodhatunk, hogy vajon melyik keletkezett hamarabb. Mindkettőt ajánlom szíves figyelmetekbe, hiszen a Tinódi dallam már csak magyar kultúrtörténeti szempontból is jelentős, a Kodályi gyűjtés pedig derűs pillanatokban is énekelhető.

Ki-feküdtem én a magas te-tő - re, ellopták a kis pej lo vam mellő - lem,
ha ellopták, nem vallottam nagy ká-rát, száz dinyenyéből kinyerem én az á - rát.

Tinódi Lantos Sebestyén eredeti dallama:

Ti magyarok már Istent i - mád - já - tok, és ő-ne-ki nagy há-lákat ad - ja - tok,

Reformációi éneanyagunkat- úgy gondolom- már nagyon jól ismeritek. Ám az új énekeskönyvünk dallamait és szövegeit nem biztos, hogy láttátok. Ebből az összeállításból javaslom az alábbiakat. Úgy érzem jeles ünnepünkön e két énekkel is gazdagíthatjuk az emlékezést.

1. Em - lé - kez - zél, mi tör - té - nék, U - ram, mi - raj - tunk,
 És tekintsd meg, mely nagy szi - da - lom - ban mi va - gyunk,
 Mert bú nün kért, U ram, tő led os to roz ta tunk,
 A - zért szük - ség éj - jel - nap - pal hoz - zád ki - ált' - nunk.

2. Örökségünk, édes hazánk másra fordula,
 Mi házunk és jószágunk idegenre szálla;
 Ügyünk juta már minékünk nagy árvaságra:
 Mert Istennek nem akartunk térni útjára.
3. Hitetlen nép közt keressük mi kenyerünket:
 Mert földünkben nem segítjük a szegényeket.
 Nyomorultakról elfordítjuk szemeinket:
 Ezért Isten vetett reánk haragvó szemet.
4. Atyáink is vétkeztek, de ők már meghaltak,
 Mi is követői voltunk álnokságiknak;
 Ím, így vásott meg beléje foguk fiaknak:
 Mert ellene járunk Isten akaratjának.
5. Közöttünk kik szolgák voltak, most uralkodnak,
 Gazdák lévén, mert Istennek mi sem szolgálánk;
 Minden Isten-tiszteletet már megutálánk:
 Azért nincsen, aki által megszabadulnánk.

1. Úr Is - ten, te tarts meg min - ket,
 És szent i - géd - ben hi - tűn - ket;
 Rontsd meg mi el - len - sé - gűn - ket
 És min - den ke - gyet - le - ne - ket.

2. Kik a Krisztust háborgatni / És szent székiből levetni,
 Akarják őtet rontani, / Ő híveiben kergetni.
3. Krisztus, ki vagy urak Ura / És királyoknak Királya:
 Jelentsd istenségedet, / És törd meg ellenségedet.
4. Tartsd meg minden hívedet, / Te szegény keresztyénidet,
 Hogy dicsérhessünk tégedet, / Tartsd egyességben népedet.
5. Ó, áldott Szentlélek Isten, / Vigasztalj minket e földön,
 Légy jelen mi szükségünkben, / Minden keserűségünkben.
6. Nevelj minket igaz hitben, / Krisztusnak ismeretiben;
 Végy minket szent szerelmedbe / És holtunk után örömbbe.

„Lábam előtt mécses a te igéd...” (Zsolt 119,105)

Igazi ökumenikus cserkésztestvériséget tapasztaltunk

sokan a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus összefüggésében, ami talán inspiráció lehetne a tudatosabb ökumenének a magyar cserkészeten belül, amire nem kis szükségünk van.

Nem felejtendő, hogy Magyarországon a Magyar Cserkészszövetség volt az első tudatosan ökumenikus szervezet, amelyben a krisztusi hit úgy tudott kardinális lenni, hogy annak részleteivel, felekezeti sajátásaival nem terhelték a közösséget. Talán tudat alatt ez a tény is ott volt abban a toborzásban, amely a NEK-re gyűjtött cserkészsegítőket, felekezeti hovatartozás nélkül. Ez így helyes, de így lehet sok-sok későbbi kellemetlenségnek forrása, gondoltam én is az ICHTHÜSZ felelős vezetővel együtt.

Ennek az örömteljes aggodalomnak és aggodalmas örömnak a jegyében kereste meg az ICHTHÜSZ a NEK szervezőjét és a Táborkereszt vezetőjét és javasolt egy nyilatkozatot, amely egyrészt elismeri, hogy jó ügyet szolgálnak a protestáns cserkészek is ebben a programban, ugyanakkor nem titkolják, hogy az eucharisztia, miközben sokakat összeköt, másokat elhatárol, tehát figyelni kell, hogy vannak egészen kritikus szolgálati területek is, ahol nagyon megfontoltan kell a felekezeti kérdést kezelni.

Tekintettel az esemény grandiózus voltára csak remélni tudom, hogy ez mindenhol így is történt. Viszont volt egy nagyon szép esténk, amikor is az összes cserkészt összegyűjtöttük a Magyar Szentek Templomába, ahol a következő történt: A NEK felelős cserkészszervezője szuperlatívuszokban köszöntö meg az ICHTHÜSZ készségét, támogatását és bölcsességét az említett nyilatkozat okán, amelyet persze a Táborkereszt, az ICHTHÜSZ és a NEK felelősei egyaránt aláírtak. Ezt követően két protestáns lelkész köszönthette a jelenlévőket és oszthatt meg néhány gondolatot arról a közös oltárról, amely egyelőre még csak a vágyak között szerepel. De a közös Krisztusról is, amely mindannyiunk szívében valóság. Énekeltünk is, imádkoztunk is együtt. Ezután a huszonegynéhány jelenlévő protestáns cserkész átment a szomszédos MEÖT székházba, ahol az úrvacsora megünneplésében élhették át az eucharisztia titkát és csodáját. Ezalatt több száz katolikus cserkész vett részt a szentáldozásban. A protestánsok visszatértek, többen nem titkolták, hogy milyen öröm volt számukra egy kicsit a saját kegyességi miliójukban lenniük és így csatlakoztunk a záróénekekhez, imádságokhoz, áldásokhoz, amelyek sorában természetesen megint elhangzott egy metodista és egy református lelkész áldásmondása.

Az azt követő szimbolikus tábortűz és a cserkészies vacsora körül már újra nem volt szó felekezeti hovatartozásról, csak Krisztushoz és egymáshoz való tartozásról. Az egész hét, beleértve hogy esténként bekapcsolódtunk a beszélgetésekbe és bibliaórával is szolgáltunk, nagyon szépen mutatta, hogy kis odafigyeléssel, kis nyitottsággal és kis empátiával kritikus spirituális helyzetekben is meg tudjuk élni a cserkészhez méltó krisztusi egységet. Bárcsak követnék ezt a szép példát a csapatmunkában, táborokban, a regionális és országos programjainkban!

dr. Bóna Zoltán cst., cspk.

PS: Sajnálatos, hogy a Táborkereszt ide vonatkozó beszámolója alig tesz említést erről az eseményről. Ennek is üzenetértéke van. *B.Z.*

Elismerések, köszöntések

Köszöntjük a Táborkereszt, ICHTHÜSZ díjazottjait

Dr. Zelliger Erzsébet csst.,
a Táborkereszt ügyvezető elnöke
részére Áder János köztársasági elnök
a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje
kitüntetését adományozott
2020. október 29-én

Dr. Bóna Zoltán cst., cspk.,
az ICHTHÜSZ Közösség elnöke
Áder János köztársasági elnök a
Magyar Arany Érdemkereszt
kitüntetéssel ismerte el
2019. augusztus 19-én

Dr. Bóna Zoltánt
a városért folytatott hűséges szolgálataért
Gergőné Varga Tünde polgármester
Dunavarsány Díszpolgára címmel
tüntette ki 2021. június 13-án

Dr. Bóna Zoltánt
a Both Antal Teológiai és Kulturális
Alapítvány Pro Unitate in Christo –
Krisztusban való egységért –
díjjal jutalmazta hazai és nemzetközi
ökumenikus tevékenységéért
2021. január 24-én

Dr. Bóna Zoltán
a Károli Gáspár Református Egyetemen
végzett oktatói munkáját, valamint a
Theológiai Szemle szerkesztését elismerő
Károli Emlékérem legmagasabb
akadémia kitüntetését
2021. szeptember 6-án vette át

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)
Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.dunavarsanyireformatusok.hu
2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: Nagyné dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: Szuhánszky Gábor
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Cserkészpedagógia:
Nagyné Kele Márta
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Széplaki Mercédesz
5. Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Évfordulók - Ének - Játék - Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető Közösségünk címen: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7.

Tel.: 06-20 9143-893 •

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com • Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu